

Saarna 1.1. 2008 ti

Teksti 1.Johanneksen kirje 5: 1- 5

Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on syntynyt Jumalasta, ja jokainen, joka rakastaa isää, rakastaa myös hänen lastaan.

Siitä me tiedämme rakastavamme Jumalan lapsia, että rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjään.

Sitähän Jumalan rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa.

Kysymykseen kuuliaisuudesta me kompastumme.

Haluaisimme olla riippumattomia muista auktoriteeteista paitsi itsestämme. Haluaisimme olla kuin Jumala, tietää hyvän ja pahan, mutta tietää sen omilla ehdoillamme ja silloin kun se meitä huvittaa.

Kun todella kohtaamme Jeesuksen, törmäämme jossain vaiheessa tähän kapinalliseen asenteeseemme, ja joudumme tekemään työtä sen kanssa koko elämän iän. Tai oikeammin Jumala joutuu tekemään meissä työtä kasvattaakseen meihin uskon kuuliaisuuden häntä ja muita hänen lapsiaan kohtaan.

Siitä tiedämme rakastavamme Jumalaa, kun huomaamme itsessämme halun oppia kuuliaisuutta hänen käskyjään kohtaan, mikä tarkoittaa syvemmillä tasolla kuuliaisuutta Isää kohtaan. Jumalan käskyt eivät ole raskaat. Johannes kertoo ne ja sanoo: "Tämä on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen Krisuksen nimeen ja rakastaa toisiamme niin kuin hän on meitä käsenyt." 1.Joh3:23

Usko Jeesukseen merkitsee sitä että Jumala on sen synnyttänyt sinuun ja minuun Pyhän Hengen tehdessä Jeesuksen sanat Raamatussa meille eläväksi. Uudestisyntyminen on syntymistä vapaaehtoiseen, levolliseen ja iloiseen Jumala-suhteeseen, jossa armo vallitsee. Ilman sitä ei ole aitoa Jumala-suhdetta.

Jumala itse on synnyttänyt meihin halun kasvaa hänen lapsinaan. Tässä elämässä meistä ei tule täydellisiä, mutta armonsa kautta Jeesus kasvattaa meissä yhä suurempaa ymmärrystä ja sitoutumista häneen ja kanssakristittyihin uskon kuuliaisuudessa: käytännön elämässä ja ennen sitä meidän mielessämme ja asenteissamme.

Näin Jumalan rakastaminen, joka on elävää kanssakäymistä hänen kanssaan, tulee meille yhä tärkeämmäksi ja saa ohjata elämäämme hyvään suuntaan.

Saarna 2.1. 2008 ke

Teksti Psalmi 111: 2

Suuret ovat Herran teot! Joka niitä rakastaa, tutkii niitä.

Elettiin ateistisessa valtiossa ja puhe Jumalasta ja uskosta oli pannassa.

Remonttia kotona tehdessään eräs mies alkoi kuitenkin kerran ihmetellä peukalon täydellistä sijaintia kämmenessä, joka teki siitä niin monipuolisen ottimen. Voiko se olla sattumaa?

Mies tuli siihen tulokseen että täytyi olla suunnittelija, joka on osannut rakentaa kädestä niin täydellisen. Hapuileva usko Luojaan oli syntynyt miehen mielessä.

Tämä usko johti hänet Jeesuksen kohtaamiseen ja Jumalan lapseksi syntymiseen. Jeesus, kiitos että saan tutkia avoimin mielin luomistöitäsi ja löytää niistä Isäsi ja sinun kätesi jäljet. Amen.

Saarna 3.1. 2007 to

Testi Psalmi 71: 14

Minä en luovu toivostani enkä lakkaa sinua ylistämästä.

» **Älä hylkää minua nyt vanhuuden** päivinä, älä jätä, kun voimani uupuvat.»

Millaista on tulla vanhaksi ja harmaapäiseksi? Sen tietää vain se joka itse on vanha ja heikko.

Tulla riisutuksi paitsi voimista, myös ihmissuhteista ja arvostuksesta, jäädä osattomaksi jokapäiväisen elämän tutuista rutiineista, joutua toisten autettavaksi, pestäväksi ja puettavaksi, millaista se on?

Sen tietää vain se joka itse on tullut vanhaksi ja heikoksi.

Vanha tarvitsee kunnioitusta. Vanhakin on arvokas. Vanha tietää elämästä enemmän. Hän jos kuka tietää miten suuri Jumala on, onhan Jumala ollut hänen opastajansa jo silloin kun hän on ollut nuori.

Silti elämä satuttaa heikoksi tullutta kipeästi. Ei ole helppoa huomata olevansa vanhus, jonka jokainen päivä on ponnistus uupumuksen keskeltä. Vanha tarvitsee lohdutusta ja aikaa.

Jumala on luvannut olla hylkäämättä sitä joka häneen turvaa, ja hänen puoleensa saa kääntyä joka hetki. Onhan hän luvannut olla lastensa kanssa joka päivä maailman loppuun saakka. Matt. 28: 20.

Vanhakin saa riemuita Jumalan armosta, joka on Jeesuksessa. Vanhakin saa rukoilla Jumalalta suuria. Jumalalle kukaan ei ole vanha eikä heikko.

Saarna 4.1. 2008 pe

Teksti Jesaja 63: 7

Herran armoitaita minä julistan, Herran ylistettäviä tekoja. Hän on uskollinen ja täynnä armoa.

Tässä hullunmyllyssä, jota maailmaksi ja sen menoksi kutsutaan, on yksi joka pysyy muuttumattomana paikoillaan vuodesta toiseen, vuosisadasta ja tuhannesta toiseen.

Hän on Jumala, jonka armoitaita profeetta julisti.

Jesaja oli nähnyt ja tiesi Jumalan Hengen antamalla ymmärryksellä että Jumalan armo pysyy yhtä voimallisena jokaiselle joka siihen turvaa, vuosisadasta ja tuhannesta toiseen.

Jumala valmisti meille armon Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hepr.13: 8.

Saarna 5.1. 2008 la

Teksti Galatalaiskirje 4:6

Ja koska tekin olette Jumalan lapsia, hän on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!"

Tuntemattomasta tutuksi, tutusta ystäväksi, ystävästä sukulaiseksi. Näin syntyy perhe, miehen ja naisen liitto, joiden jälkeläiset perivät heidät.

Mutta miten päästä kaukaisen majesteetin, Jumalan lähisukulaiseksi ja perilliseksi? Se kuulostaa satukertomukselta.

Elävä Jumala kuitenkin haluaa ottaa pienen ihmisen omaksi lapsekseen. Näin hän itse kertoo meille Raamatussa. Luoja haluaa kuvakseen luomaansa ihmiseen näin läheisen yhteyden.

Se on mahdollista siten että hän tekee ihmeen. Me synnymme siinä uudesti, ylhäältä. Jumalan Pyhä Henki tulee meihin henkilökohtaisesti asumaan, ja vakuuttaa meille että olemme Isän lapsia.

Tämä vakuutus saattaa olla ensin hiljainen kuin putoavan lehden ääni, mutta se vahvistuu, kun uusi elämämme ja saa vahvistusta Raamatusta, Jumalan sanasta ja toisten Jumalan lasten yhteydestä.

Lopulta alamme ymmärtää Jeesuksen Hengen meissä aivan huutavan: "Abba, Isi !" Jeesuksen Henki liittää meidät Isäämme Jumalaan, ja pääsemme tuntemaan taivaan Isän rakastavaa ja armahtavaa ja samalla totuudellista olemusta paljon pintaa syvemmillä.

Jeesus, sinä olet nyt veljeni! Ihan oikeasti olet veljeni ja minä saan periä Isän rikkauudet yhdessä sinun kanssasi! Veljeni Jeesus, anna minun ymmärtää mitä se todella tarkoittaa!

Jeesus, lähemmäksi meitä et voisi tulla!

saaarna 6.1. 2008 su Loppiainen

Kolossalaiskirje 1: 24 - 27

Nyt iloitsen saadessani kärsiä teidän hyväksenne. Sen, mitä Kristuksen ahdistuksista vielä puuttuu, minä täytän omassa ruumiissani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta.

Minusta on tullut sen palvelija, kun Jumala suunnitelmansa mukaisesti uskoi minun tehtäväkseni ilmoittaa teille täydellisesti sanansa, salaisuutensa, joka on ollut kätkössä aikojen alusta, sukupolvesta toiseen, mutta jonka Jumala nyt on paljastanut pyhilleen.

Hän on tahtonut antaa heille tiedoksi, miten häikäisevän kirkas on tämä kaikille kansoille ilmaistava salaisuus: Kristus teidän keskellänne*, kirkkauden toivo. *[Voidaan kääntää myös: »Kristus teissä». Kirjoittaja tarkoittaa joko seurakuntaa tai yksityisiä kristittyjä.] [Room. 9:23]

Paavali piti luonnollisena uhrata koko elämänsä sen Jumalan palvelemisessa, joka oli ilmestynyt hänelle Jeesuksessa Kristuksessa.

Paavali ei voinut olla julistamatta suurinta aarretta, mikä on koskaan annettu ihmiskunnalle: Kristus teissä, kirkkauden toivo.

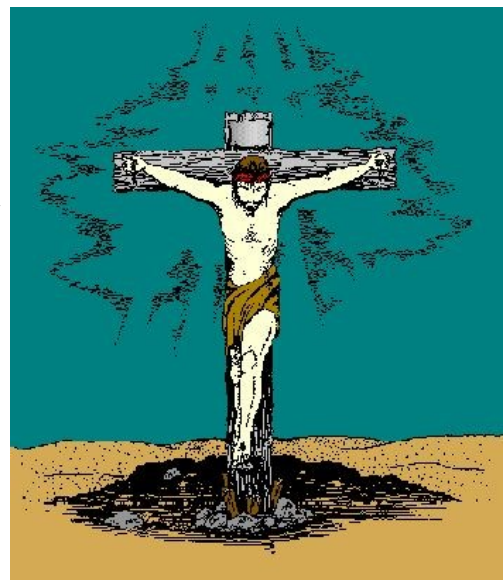
Koskaan ennen Jumala ei ollut ilmoittanut itseään kaikille ihmisille, mutta nyt hän oli sen tehnyt Jeesuksen persoonassa.

Paavali halusi opettaa jokaiselle vastaan tulevalle sen, että Jumala tahtoo tulla asumaan ihmisen sisimpään; Kristus teissä, kirkkauden toivo!

Kristus, ja vain hän pelastaa pimeyden vallasta ja siirtää ihmislapsen, kenet hyvänsä sitä haluavan, omaan valtakuntaansa, joka on valon valtakunta.

Kristus, ja vain hän on lunastus ihmiselle, syntien anteeksianto. Niin Kristus tekee kenet hyvänsä sitä haluavan kelvolliseksi saamaan pyhille kuuluvan perintöosan valon valtakunnasta. Jeesus yksin tekee pyhäksi, verellään ja ruumiinsa uhrilla.

Sanoma sovinnosta Jumalan kanssa Jeesuksessa Kristuksessa on kallein ja tärkein sanoma joka koskaan on annettu ihmiskunnalle. Jeesuksessa sinulla ja minulla, meillä kaikilla on toivo!

Saarna 7.1. 2008 ma

Teksti Jesaja 49: 6

Minä teen sinusta valon kaikille kansoille, niin että pelastus ulottuu maan ääriin saakka.

Jumala on uskollinen lupauksissaan. Profeetan ennustus maan ääriin ulottuvasta valosta on käynyt toteen joulun lapsessa Jeesuksessa, mutta Jesajan päivistä siihen hetkeen kului 700 vuotta.

Yhä vielä osa profetiasta on toteutumatta, sillä lähetystyö on edelleen kesken. Jumalan ajat eivät ole meidän aikojemme mitalla mitattavissa.

On kuitenkin suurenmoista saada olla niissä mukana myönteisenä toimijana ja havaita, miten uskollinen Raamatun Jumala on lupauksissaan.

Meidän kristittyjen toivo käy toteen ja muuttuu näkemiseksi ja kokemiseksi, eläväksi todellisuudeksi silloin kun aika on. Halleluja!

Saarna 8.1. 2008 ti

Teksti Psalmi 72:1 -2

**Jumala, neuvo kuninkaalle lakisi, opeta oikeamielisyys hallitsijalle!
Hän jakakoon kansallesi oikeutta, köyhiä palvelijoitasi hän auttakoon.**

Kansakunnan johtajat tarvitsevat viisautta kyetäkseen tekemään oikeita ratkaisuja ja päätöksiä. Jumala lupaa antaa viisauttaan johtajien käyttöön kun sitä häneltä pyydetään.

Oikeamielisyys ja heikoimmassa asemassa olevien auttaminen ovat Jumalan silmissä kalliita arvovalintoja.

Jumala siunaa sitä joka tahtoo pyrkiä toimissaan oikeudenmukaisuuteen, omaa etuaan tavoittelematta.

Jumalan siunaus saa lopulta epäkiitolliset ja hankalatkin asiat etenemään hyvään ratkaisuun.

Jeesus, kiitos että olet avannut meille oven tulla Isäsi luo pyytämään kaikkea mitä elämässämme tarvitsemme. Amen.

Saarna 9.1. 2008 ke

Teksti Psalmi 72: 11-12

Kaikki kuninkaat kumartakoot häntä, ja palvelkoot häntä kaikki kansat, sillä hän kuulee köyhän avunhuudot ja rientää turvattoman auttajaksi.

Kiusaus kumartaa valtaa ja rikkautta on suuri. Jumala kehottaa meitä kuitenkin välttämään tätä kiusausta ja antamaan kunnian sen sijaan sille joka auttaa vilpittömästi köyhiä ja kurjia.

Suurinta rikkautta on saada Jumalalta ymmärtäväinen sydän, joka näkee pintaa syvemmälle sinne, missä elämän tärkeät arvot ovat. Jumala tukee heikkoja ja avuttomia ja toimittaa heille oikeuden.

Jumalalla on tahto ja valta tehdä meille hyvää. Siksi hänelle, joka yksin on hyvyyden lähde, kuuluu kaikki kunnia ja ylistys nyt ja aina.

Saarna 10.1. 2008 to

Teksti Jesaja 49: 6

Minä teen sinusta valon kaikille kansoille, niin että pelastus ulottuu maan ääriin saakka.

Ilmastomuutoksen ja levottomuuksien

kourissa riutuva maailma kaipaa apua kipeämmin kuin koskaan. Kuka auttaa hoipertelevaa maata asukkaineen?

Jumala on luvannut lähettää maailmaan valon, joka ulottuu kaikkiin kansoihin ja jokaiseen seutuun. Tämä valo on hänen Poikansa Jeesus Kristus. Hän on Jumalan voima ja Jumalan viisaus jokaista varten.

Jumalan viisaus kutsuu meitä ongelmien kanssa kamppailevia luokseen löytämään tien ulos umpikujasta, joka uhkaa koko maapalloa asukkaineen.

Jumala sanoo meille Poikansa suulla: "Antakaa pelastaa itsenne!" "Antakaa minun pelastaa itsenne tästä hukkuvasta maailmasta!"

Maailman ainut toivo, myös minun ja sinun, on syntien anteeksisaamisessa ja taivaaseen pääsemisessä Jeesuksen kuolemasta pelastamina ihmislapsina. Se joka ottaa vastaan tämän toivon, pelastuu uuteen maailmaan, ja saa jo täällä nähdä ja kokea miten Jeesus pitää hänestä huolen.

Maailman toivo on synn ja seurauksen lain kumoavassa Jumalan armossa, ja tämä armo on kätkeyty Kristukseen. Joka turvautuu häneen, pelastuu.

Synnin ja saatanan valta tässä ihmisessä katkeaa, ja alkaa uusi elämä ja muutos, jonka saa aikaan Jumala Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Saarna 11.1. 2008 pe

Teksti Matteus 2: 9- 11

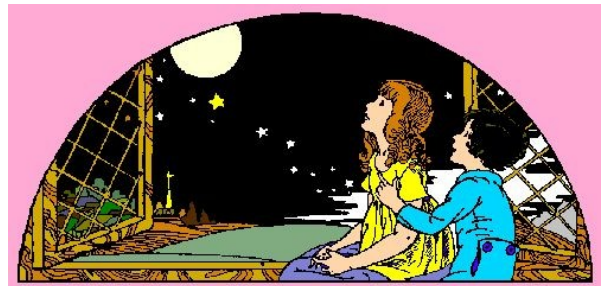
Kun tähti tuli sen paikan yläpuolelle, missä lapsi oli, se pysähtyi siihen.

Miehet näkivät tähden, ja heidät valtasi suuri ilo.

He menivät taloon ja näkivät lapsen ja hänen äitinsä Marian.

Kuvittele että yliopisto julkaisisi tänä vuonna seuraavasti otsikoidun tiedeuutisen:
" Tähti näyttää tien Kuninkaan luo!"

Mitä yleisö ajattelisi, entä tiedeyhteisö? Saisivatko tutkijat pitää virkansa? Tuskin saisivat. Tämän ajan tiede tunnustaa vain sen minkä ihmisjärki voi käsittää ja todistaa itselleen.

On suunnattoman viehättävää että on ollut aika jolloin tiedemiehelle oli luonnollista etsiä luonnosta Jumalan sinne jättämiä merkkejä. Niihin aikoihin kuva maailmasta oli ehyempi kuin nyt ja Jumala nähtiin, aivan oikein, selityksenä maailman olemassaololle.

Jeesus tuli tähän maailmaan osoittamaan meille tien tämän Jumalan yhteyteen. Tänäkin päivänä Jeesus on vastaus elämän syntyyn ja tarkoitukseen, ja vain Jeesus voi antaa meille synnit anteeksi.

Jeesus, kirkasta meille itsesi, ja vie meidät Isäsi luo. Kiitos että kuulet. Jeesus, nimessäsi, aamen.

Saarna 12.1. 2008 la

Teksti Jesaja 49:7

Herran tahdosta näin tapahtuu, hänen, joka on uskollinen, Israelin Pyhän, hänen, joka on sinut valinnut.

Sinä, joka olet väsynyt elämässäsi, ja kenties pettynyt ihmisiin ympärilläsi. Sinä, jolle elämä ei tunnu juuri nyt hymyilevän, vaan se tuntuu jättävän sinut taakkoinesi yksin.

Sinä saat tulla sinua rakastavan hyvän Jumalan luo. Saat huomata että hän ymmärtää sinua salatuimpaan saakka, ja ottaa itse kannettavakseen sinun huolesi ja kuormasi. Tyhjyyden ympärilläsi hän täyttää läsnäolollaan ja levollaan.

Elämä ei olekaan enää kylmää matematiikkaa. Elämäsi on Jumalan armon varassa.

Hän, Jumala on valinnut sinut jo ennen kuin synnyit maan päälle. Hän on valinnut sinut tulemaan luokseen ja löytämään hänessä rakastavan Isän.

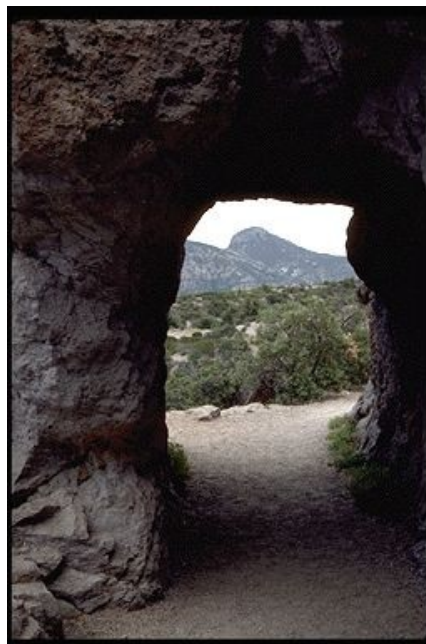
Hän sanoo: "Älä pelkää, sinun velkasi on maksettu ja syntisi sovitettu. Ei ole mitään mikä erottaisi sinut minun rakkaudestani. Poikani Jeesus on lunastanut sinut verellään vapaaksi."

"Älä lapseni pelkää! Lepää, lepää minun täydellisen lunastustyöni varassa. Ei ole enää rangaistusta päälläsi, ei mitään mikä voisi syyttää sinua ja painaa sinut pimeyteen."

" Minä, Herra, Kaikkivaltias puolustan sinua ja kuljen kanssasi minne ikinä menetkin."

Sinua ei ole unohdettu, vaan olet Jumalan ja Jeesuksen rakastama. Hän ei koskaan, ei milloinkaan hylkää sinua eikä jätä sinua yksin. Hän näyttää sinulle tien, joka päivä, yhä uudestaan.

Rukoile, lähde liikkeelle hänen varassaan luottaen ja iloiten.

Saarna 13.1. 2008 su

Teksti Johanneksen evankeliumi 1: 29 – 34.

Johannes sanoi: "Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Hän on se, josta sanoin: 'Minun jälkeeni tuleva kulkee edelläni, sillä hän on ollut ennen minua.'

Minäkään en tuntenut häntä, mutta juuri sitä varten olen tullut kastamaan vedellä, että Israel saisi tietää, kuka hän on."

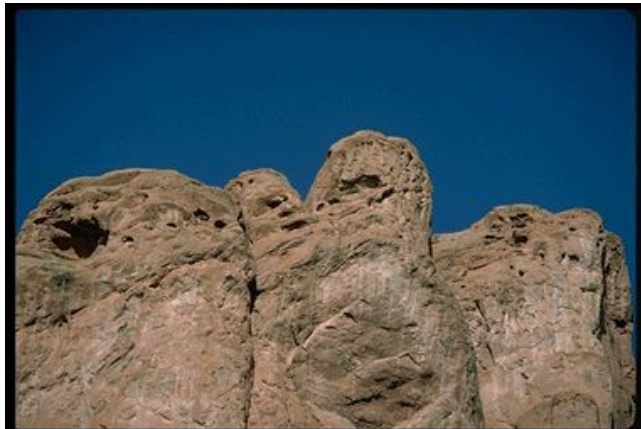
Johannes todisti: "Minä olen nähnyt, kuinka Henki laskeutui taivaasta kyyhkysen tavoin ja jäi hänen päälleen.

Minäkään en häntä tuntenut. Mutta hän, joka lähetti minut kastamaan vedellä, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, kastaa Pyhällä Hengellä.'

Minä olen sen nähnyt ja todistan, että tämä mies on Jumalan Poika."

Kauan sitten eräs kaupunki oli vihollisen piirittämä. Maan kuningas ei voinut lähettää sen vapauttamiseen kylliksi sotajoukkoja, sillä ne tarvittiin puolustamaan maata toisaalla.

Kuninkaan tuli kuitenkin sääli kaupunkinsa asukkaita, jotka pian kuolisivat nälkään ja tauteihin. Hän kutsui neuvostonsa koolle ja kysyi oliko sillä ehdotuksia kaupungin auttamiseksi. Yksi neuvoi yhtä, toinen toista, mutta kaikki neuvot perustuivat hyökkäykseen, eikä siihen ollut nyt mahdollisuutta.

Viimein eräs vanha neuvonantaja pyysi puheenvuoroa ja kysyi oliko kuninkaan leirissä ketään joka oli kotoisin siitä kaupungista. Heti lähetettiin matkaan sotilaita tiedustelemaan asiaa ja pian kuninkaan eteen tuotiinkin yksi hänen sotilaistaan.

Oletko kotoisin piiritetystä kaupungista? kysyi kuningas. " Olen kyllä, majesteetti, vastasi sotilas. " Kuningas jatkoi: " Haluaisimme auttaa sen asukkaita, mutta emme keksi sopivaa keinoa. Sinä tunnet olletikin kotikaupunkisi. Mitä sinä ehdottaisit. "

" Majesteetti, kaupungistamme kulkee vanha salakäytävä metsään, joka on kaupungin takana. Sitä pitkin voisi yrittää pako, mutta käytävä on ahdas, ja kestää kauan kuljettaa asukkaat turvaan sitä kautta. Sitä paitsi metsä on vihollisen ympäröimä lukuunottamatta pientä järveä joka rajoittuu metsään. "

" Mitä sanoo neuvostoni? Voisiko kaupungin asukkaat pelastaa tunnelia pitkin? " " Majesteetti " , sanoi nyt eräs sotapäälliköistä. " Tunnen metsän, ja tunnen järven. Se on muodoltaan kapea ja pitkä, ja sen toinen pää ulottuu alueelle joka on meidän hallussamme. Jos asukkaat vain pääsevät metsään ja sen halki heitä odottaville veneille yöllä vihollisen huomaamatta, heidät saadaan luultavasti pelastetuksi. " Keskusteltuaan asiasta käytävän tuntevan sotamiehen ja neuvostonsa kanssa kuningas päätti lähettää kaupunkiin kaksi lähettiä kertomaan pelastussuunnitelmasta.

Toinen lähtijä oli tietenkin tunnelin sijainnin tunteva sotilas, mutta kuka toiseksi? Silloin kuninkaan poika, joka oli nuori soturi, puhkesi puhumaan: " Isä, lähetä minut. " " Miksi, poikani, juuri sinä? " ihmetteli kuningas. " Entä jos kuolen taistelussa, niin kuka silloin hallitsee valtakuntaa? " " Isäni, olen lukenut ja kuullut, että nälkä ja uupumus voivat murtaa ihmismielen piiritystilanteessa niin että hän alkaa epäillä kaikkia. Entä jos lähettejä ei uskotakaan, vaan heitä epäillään vihollisen lähettämiksi? Silloin he ovat vaarassa tulla tapetuiksi tai vangituiksi. Minut kaupungin asukkaat kuitenkin tuntevat eivätkä he varmasti epäile minun sanojani. " " Puhuit viisaasti, poikani " , vastasi kuningas. " Siis mene sinä toisena lähettinä sotilaan kanssa. "

Seuraavana yönä lähetit pujahtivat järvelle pienellä veneellä. Metsän reunassa he kätivät veneen hyvin, ja onnistuivat pujahtamaan metsän keskellä olevasta salatunnelin aukosta sisään. Ennen pitkää he olivat kaupungissa.

Ihmiset olivat kuin käveleviä varjoja, niin nälkiintyneitä he olivat, ja oli raskasta katsella kaupungin ennen niin iloista ja tyytyväistä kansaa.

Kävi juuri niin kuin kuninkaan poika oli epäillyt. Heitä kuunneltiin epäluuloisin katsein ja alettiin kysellä heitä juurta jaksain kaikkea. Nälkä, taudit ja piirityksen paine olivat sumentaneet kaupungin johtomiestenkin ajatukset niin etteivät he lopulta uskoneet kuninkaan poikaakaan, vaan väittivät hänen olevan vakoojan, jonka tarkoituksena oli johtaa kaupungin asukkaat tapettaviksi metsässä.

Lähetit oli jo määrä viedä pimeimpään vankityrmään pois villitsemästä kansaa, niin kuin kaupungin vouti sanoi. Silloin huoneeseen tuli ulkoa eräs vanha mies, voudin läheinen sukulainen ja ystävä, joka huudahti heti kuninkaan pojan nähdessään:

" Sinä, herrani ja kuninkaan poika täällä! Nyt meillä on jälleen toivoa! " Silloin oli aivan kuin suomet olisivat tipahtameet kaupungin voudin ja hänen johtomiestensä silmiltä ja he tunsivat lähetissä kuninkaansa pojan.

Nyt lähettejä kuunneltiin uusin korvin, ja pelastussuunnitelma pantiin täytäntöön. Koko kaupunki saatiin lopulta tyhjennettyä turvallisesti ja sen asukkaat pelastuivat. Tarvittiin yksi joka tunsu kuninkaan pojan. Samoin tarvittiin yksi, Johannes Kastaja, joka tunnisti Jeesuksessa Kristuksen, taivaallisen Kuninkaan Pojan.

Saarna 14.1. 2008 ma

Jesaja 12: 3

Te saatte riemuiten ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.

Jeesus on avannut meille pelastuksen lähteet. Ne eivät milloinkaan ehdy. Ne ravitsevat meidän henkemme, sielumme ja ruumiimme joka päivä. Kun rukoilemme, ammennamme niistä itsellemme elävää vettä, joka tulee meissä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Joh. 4: 14

Ronald Milton huokasi raskaasti. Miten hän ja hänen perheensä selviytyisivät pian alkavasta talvesta. Suuri lama oli puhjennut Yhdysvalloissa pari vuotta aikaisemmin ja oli tehnyt tästä aikaisemmin menestyvästä autokauppiasta kerjäläisen.

Hän oli laajentanut liikettään juuri ennen laman puhkeamista ottamalla lainaa. Yhdysvaltain talouden romahduksen myötä kaatunut pörssi oli tehnyt lainan vakuutena olleista yhtiön osakkeista täysin arvottomia, lisäksi autokauppa oli lähes pysähtynyt.

Perheen oli ollut annettava koko omaisuutensa lainojen maksuun, eikä se riittänyt. Nyt he olisivat koko loppuelämänsä köyhiä kaiken liikenevän rahan mennessä velkojen maksuun.

Talvi oli tulossa eikä Miltonin perheellä, vaimolla ja kolmella pienellä lapsella ollut edes kunnan talvivaatteita. Asumuksena heillä oli laudoista ja pahvista kyhätty hökkeli Minneapolisin laidalla eräällä varastoalueella. Hökkelin lämmönlähteenä oli pieni itse tehty kamiina, johon lapset koettivat kerätä puita mistä löysivät.

Ruokaa perhe koetti kerjätä ravintoloitten keittiöistä ja he penkoivat lisäksi roskalaatikoita, mutta usein turhaan, sillä lama näkyi niissäkin, ja kerjäläisiä liikkui pitkin ja poikin kaupunkia koettaen poimia parhaat palat syötäväksi kelpaavista jätteistä.

Heidän ravitsemustilansa oli heikko, ja se näkyi myös lasten alttiutena sairastua kulkutauteihin. Herra Milton ei saanut huoliltaan unta, vaikka nyt hänen olonsa olikin harvinaisen hyvä perheen löydettyä suuren pussillisen perunoita. Niillä oli herkuteltu hartaasti ja oli päästy nukkumaan täysin vatsoin.

Mistä he saisivat kunnan suojan talvea varten? Pakkaset alkaisivat pian, ja elohopea saattaisi painua lähes kaksikymmentä astetta miinuksen puolelle. Milton huokasi ja lopulta ne muotoutuivat rukoukseksi. Viimein Milton nukahti.

Kului viisi päivää, kun vanhin pojista, Jim, kiikutti postista kirjeen. Se oli kutsu tulla perinnönjakoon. Ronaldin sydän hypähti. Saisivatko he nyt apua tukalaan tilanteeseensa? Mutta pettyneenä isä Milton palasi jakotilaisuudesta. Hänen tätinsä Clara Tillson oli testamentannut hänelle palan maata

Minnesotan osavaltion luoteiskulmasta.

Ronald muisti tuon surkean maariekaleen, niin kuin hän sitä tuskissaan nimitti. Se oli vesijättömaata erään suon reunalla. Vain muutama eekkeri maasta oli jonkin arvoista, ja sekin lähes puutonta metsänpohjaa. Herra Milton oli jo repimäisillään koko testamentin, mutta ajatteli sitten, että perheen takia kaikki tilaisuudet piti koettaa, olivatka ne miten mitättömiä tahansa. Niinpä hän käveli rautatieasemalle ja kiipesi huomaamatta erääseen tavarajunaan.

Ronald Milton ei uskonut matkan hyödyttävän mitään. Hän muisti lapsuudestaan tätinsä ja tämän miehen Arnoldin haaveen saada maanviljelysmaata kuivattamalla sitä Mud Laken kupeesta ostamastaan alavasta maasuikaleesta. Sellaiseksi se oli Arnoldin muistin mukaan jäänyt, ja nyt täti ja hänen miehensä olivat molemmat kuolleet.

Kartta kädessään herra Milton vaelsi nyt hänelle kuuluvalla maa-alueelle. Siinä se oli, toivottoman alava ja kostea seutu, jonka kuivattaminen olisi tullut aivan liian kalliiksi. Milton huokasi. Kuka ostaisi häneltä kaksitoista eekkeriä rämettä?

Juna takaisin päin lähtisi vasta huomenna ja yö lähestyi. Milton kyhäsi itselleen jonkinlaisen nukkumapaikan havuista ja turpeesta, ja nukahti pian.

Hän näki merkillistä unta, jossa hän oli lapsi, ja istui tätinsä pitämässä pyhäkoulussa. Se ei kiinnostanut vilkasta Ronaldia juurikaan, mutta äkkiä täti Clara kääntyi häneen päin Raamattu kädessään ja luki selvällä äänellä sanat: " Te saatte riemuiten ammentaa vettä pelastuksen lähteistä. " Unikuva alkoi haaleta ja herra Milton heräsi.

Hän huomasi olevansa likomärkä ja häntä paleli. Aamun kajo näkyi metsän takaa. Milton nousi nopeasti ja aikoi lähteä kävelemään pois lämmitäkseen edes vähän.

Sillon hänen korvissaan soi jälleen tädin Raamatusta lukemat sanat. Milton katsahti nukkumasijaansa tarkemmin, ja huomasi tehneensä yönsijan aivan kirkasvetisen lähteen reunalle. Katsellessaan maastoa tarkemmin herra Milton huomasi vielä lisää lähteitä. Hän maistoi vettä yhdestä lähteestä. Vesi oli lasinkirkasta ja maistui erittäin raikkaalta.

Olivatko lähteet olleet täällä ennen? Nyt hän muisti. Kyllä, niistä oli juotu kuumana kesäpäivänä Mud Lakella käydessä. Maanviljelyksen kannalta ne olisivat olleet lähinnä riesa. Siksi ne olivat päässeet unohtumaan. Äkkiä herra Miltonin päässä välähti. Voisiko lähteiden vettä kenties myydä? Vesi vaikutti erinomaiselta ja Usa:n suurissa kaupungeissa vesi oli usein huonolaatuista. Rautatie ei ollut mahdolloman kaukana, vain viisi kilometriä. Ronald Miltonin liikemiesvaistot heräsivät nyt toden teolla.

Kävi niin onnellisesti, että herra Miltonin omistamat lähteet osoittautuivat runsasvetisiksi, ja hän sai tehtyä vanhojen liikemiestuttaviensa kautta sopimuksen toimittaa lähdevettä koe-erän Minneapolisin hienostoravintoloihin ja suuriin tavarataloihin. He keräsivät hänelle keskuudestaan summan, jolla erä saatiin perille pulloihin pakattuina. Veden hyvään makuun ihastuttiin ja kauppa alkoi vetää. Perhe sai voittorahoilla apua tukalaan tilanteeseensa ja selvisi talvesta hengissä.

Ennen pitkää lähdevettä toimitettiin useaan suureen Usa:n kaupunkiin, ja eräänä päivänä herra Milton huomasi että velka konkursiin menneestä autoliikkeestä oli kokonaan maksettu. Hän ja hänen perheensä olivat vapaat!

Kiitollisena saamastaan avusta herra Milton meni erääseen kaupunkinsa kirkkoon ja ilmoitti haluavansa lahjoittaa joka vuosi suurehkon summan rahaa jaettavaksi kirkon kautta kaupungin köyhille. Tarina on fiktiivinen, mutta voisi olla totta.

Saarna 15.1. 2008 ti

Teksti Psalmi 89: 29

Koskaan en ota häneltä pois armoani, minun liittoni kestää horjumatta.

Liitto solmitaan puolisoiden välille merkiksi siitä että he kuuluvat erottamattomasti yhteen. Liitto merkitsee myös tuen antamista liittolaiselle tämän sitä tarvitessa.

Liiton solmi Jumala kuningas Daavidin kanssa ja lupasi pitää hänen kuningashuoneensa yllä silloinkin jos hänen jälkeläisensä halveksivat Jumalan säädöksiä eivätkä vaella niin kuin Jumalan oikeus vaatii.

Tämän liiton Jumala on pitänyt. Hän on kyllä kurittanut Israelia sen synneistä mutta ei ole ottanut siltä pois armoaan. Jeesus Kristus syntyi Daavidin sukuun ja on Kuninkaana ikuisesti.

Juuri Kristuksen tähden Jumala on voinut armahtaa Israelia, ja sama on peruste Jumalan armolle ja uskollisuudelle meitä kohtan, jotka turvaudumme uskossa Kristukseen.

Jumala lupaa meillekin : "Koskaan en ota häneltä pois armoani, minun liittoni kestää horjumatta." Voiko meillä olla suurempaa lohdutusta ja toivoa kuin Jumalan uskollinen rakkaus meitä kohtaan?

Jeesus, kiitos armosta jonka olet valmistanut meille ristin- kuolemallasi.

